

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Helenou Nebesařovou jako samosoudkyní v právní věci

žalobce: **J. R.**, nar. xxx
bytem xxx xxx, xxx
zast. Mgr. Petrou Walderovou, advokátkou, Krakovská 1366/25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ing. P. P.**, nar. xxx
bytem xxx xxx, xxx – xxx
zast. JUDr. Václavem Lut'chou, advokátem, nám. Jiřího z Lobkovic 2406/9,
Praha 3

o zaplacení částky 43 908 Kč s přísl.

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 43 908 Kč s 9,75 % úrokem z prodlení p.a. od 5.3.2019 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 32 784,80 Kč k rukám právní zástupkyně Mgr. Petry Walderové do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou dne 24.6.2019 domáhal s odkazem na ust. § 99 IZ po žalovaném náhrady škody ve výši 43 908 Kč. V žalobě uvedl, že usnesením zdejšího soudu ze dne 2.1.2017 byl zjištěn úpadek společnosti CXXXG s.r.o., IČO: xxx (dále jen Dlužník) a zároveň byl prohlášen konkurz na majetek Dlužníka. Návrh na zahájení insolvenčního řízení podal žalobce dne 3.5.2016 jako věřitel pohledávky v celkové výši 157 481 Kč. Příhlášku pohledávky žalobce podal včas, přičemž tato pohledávka nebyla přezkoumána, neboť se jedná o přihlášku pohledávky zaměstnance Dlužníka. Do insolvenčního řízení se přihlásilo celkem 23 věřitelů s pohledávkami v celkové výši 10 434 129,06 Kč ke dni 27.3.2017. Všechny tyto pohledávky byly zjištěny insolvenčním správcem, a to jak do pravosti, tak i v plné výši. Dosažený výtěžek ze zpeněžení majetkové podstaty nestačil k uspokojení pohledávek za majetkovou podstatou, byly proto tyto pohledávky vypořádány poměrně do výše 18,1601 %. Na základě usnesení o konečné zprávě tak byla žalobci z konečné pohledávky ve výši 53 652 Kč (po částečném uspokojení neuhrazených mzdových nároků Úřadem práce) uhrazena pouze částka 9 743,26 Kč. Konkurz na majetek Dlužníka byl usnesením insolvenčního soudu ze dne 4.3.2019 zrušen po splnění rozvrhového usnesení.

Žalobce dále uvedl, že byl zaměstnán u Dlužníka v pracovním poměru od 1.1.2010. Pracovní poměr byl nucen ukončit dne 27.4.2016 okamžitým zrušením dle § 56 odst. 1 písm. b) ZP. Z pohledávek přihlášených v rámci insolvenčního řízení vyšlo najevo, že úpadek dlužníka nastal již ke dni 26.11.2014, neboť k uvedenému dni byly naplněny všechny 3 znaky úpadku. Ze seznamu přihlášených pohledávek vyplývá, že ke konci listopadu 2014 dlužník evidoval 7 závazků dvou věřitelů minimálně 30 dnů po splatnosti, které nebyl schopen plnit. Žalovaný jakožto xxx xxx a xxx Dlužníka (v období od 15.10.1996 do 7.7.2016) byl mj. odpovědný za vedení účetnictví a měl tak, resp. při náležitě pečlivosti měl mít přehled o finanční situaci, která se dle neuhrazených pohledávek dalších věřitelů prudce zhoršovala. Žalovanému tedy vznikla nejpozději v průběhu prosince 2014 povinnost podat dle § 98 IZ na dlužníka insolvenční návrh, což neučinil, a to ani později. Odpovídá tudíž žalobci dle § 98 IZ za škodu. Jak bylo shora uvedeno, rozdíl zjištěné pohledávky ve výši 53 652 Kč a částky, která byla uspokojena v částce 9 743,26 Kč, činí částku 43 908 Kč. Přestože byl žalovaný k úhradě škody žalobcem vyzván přípisem ze dne 20.2.2019, škodu žalobci neuhradil. V této souvislosti žalobce poznamenal, že žalovaný dne 20.7.2017 uhradil namísto Dlužníka jednomu z věřitelů Československé obchodní bance a.s. částku 3 091 586,10 Kč (přihlášená pohledávka byla proto vzata zpět), což svědčí o tom, že žalovaný odpovědnost za škodu způsobenou věřitelům nepodáním včasné insolvenčního návrhu připouští.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že popírá, že by ke dni 26.11.2014 byla společnost CXXXG s.r.o. v úpadku (dále jen společnost). Veškeré závazky byla společnost schopná plnit, pokud je neplnila, bylo to z důvodu, že je rozporovala. Žalovaný zdůraznil, že po celou dobu svého podnikání od roku 1992 společnost usilovala o řádné plnění svých závazků. Během let 2011 – 2016 se společnost zaměřila na nové projekty, přičemž tyto aktivity přivedly společnost do situace, kdy díky značnému finančnímu zatížení došlo v letech 2015-2016 k problému s plněním její daňové povinnosti. Finanční úřad zablokoval společnosti v roce 2015 bankovní účty, což bylo příčinou jejich problémů s úhradou závazků. Na základě žádosti společnosti správce daně rozhodnutím ze dne 16.5.2016 uznal, že finanční situace společnosti je ještě k 16.5.2016 natolik zdravá, že povolil posečkání daně a splátkový kalendář na úhradu nedoplatku. Žalovaný dále vzněsl námitku promlčení s tím, že tříletá subjektivní promlčecí doba počala běžet ode dne podání insolvenčního návrhu dne 3.5.2016 (zveřejněném dne 4.5.2016). Žaloba byla podána dne 24.6.2019, přičemž promlčecí lhůta uplynula ke dni 4.5.2019.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku společnosti CXXXG s.r.o. bylo zjištěno, že žalovaný byl v období od 15.10.1996 do 7.7.2016 xxx xxx společností a zároveň xxx xxx. Na základě vyhlášky zdejšího soudu č.j. KSPH 68 INS 10564/2016 ze dne 4.5.2016 bylo zahájeno insolvenční řízení; usnesením ze dne 2.1.2017 bylo rozhodnuto o prohlášení konkurzu na majetek dlužníka. Usnesením ze dne 4.3.2019 (právní moc 30.3.2019) byl zrušen konkurz na majetek dlužníka.

Z insolvenčního spisu bylo zjištěno, že návrh na zahájení insolvenčního řízení podal dne 3.5.2016 žalobce jako věřitel pracovně právní pohledávky (dlužná mzda za měsíce únor a březen 2016). V návrhu je dále odkazováno na další věřitele – Z. H. (dlužná mzda za měsíce únor a březen 2016) a externího spolupracovníka O. K. (faktury za rok 2015). Podáním ze dne 31.5.2016 pak žalobce rozšířil pohledávku o dlužnou mzdu za duben 2016. Z podané přihlášky žalobce dne 7.6.2016 vyplývá, že přihlásil pohledávku z důvodu nevyplacených mezd v celkové výši 157 481 Kč. Z oznámení Úřadu práce ČR ze dne 20.6.2016 a ze dne 24.6.2016 vyplývá, že na mzdových nárocích žalobce uhradil Úřad celkem 103 829 Kč.

Ze zprávy insolvenčního správce JUDr. Stanislavy Vohradské ze dne 27.3.2017 bylo zjištěno, že v insolvenčním řízení se přihlásilo celkem 23 věřitelů s celkovou výší přihlášených pohledávek 10 434 129,06 Kč. Insolvenční správce přezkoumal zcela pohledávky 20ti věřitelů v celkové výši 9 887 352,06 Kč. Zbýlé pohledávky tří věřitelů - zaměstnanců v celkové výši 546 777 Kč se nepřezkoumávají.

Z upraveného seznamu přihlášených a zjištěných pohledávek, vyhotoveného insolvenčním správcem dne 6.4.2017, bylo zjištěno, že m.j. byly přihlášeny tyto pohledávky: věřitel SICK spol. s r.o. – pohledávka v částce 63 123,61 Kč, vycházející z faktury splatné 11.9.2014; věřitel Finanční úřad pro Plzeňský kraj – pohledávka v částce 234 234,48 Kč splatná 27.10.2014; věřitel O. K. – pohledávka v částce 70 500 Kč (faktury ze dne 30.12.2014 a 30.1.2015, splatné 15.1.2015 a 14.2.2015); věřitel Ing. O. H. - pohledávka v částce 980 847 Kč za programátorské práce (z toho nezaplacené faktury splatné 9.1.2015 – 20.1.2015 v celkové částce 396 614 Kč).

Z konečné zprávy insolvenčního správce ze dne 3.7.2018 (zveřejněné dne 27.7.2018) soud zjistil, že dosažený výtěžek ze zpeněžení majetkové podstaty nestačí k uspokojení pohledávek dle § 305/1 IZ, bude proto dle ust. § 305/2 IZ nejprve uspokojena odměna a hotové výdaje insolvenčního správce a poté poměrně pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou, a to dle uvedeného seznamu věřitelů vč. žalobce. Pravomocným usnesením zdejšího soudu č.j. MSPH XXX-B-24 ze dne 25.10.2018 bylo prokázáno, že soud konečnou zprávu ze dne 3.7.2018 schválil s tím, že dosud neuspokojené pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou budou uspokojeny do výše 18,1601 % . Z přehledu těchto věřitelů vyplývá, že žalobci bude z pohledávky v částce 53 652 Kč uhrazena částka 9 743,26 Kč.

Ze spisu, vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 32 Cm 4/2020 v obdobné věci žalobce O. K. (výše uvedeného věřitele) proti žalovanému Ing. P. P. bylo zjištěno, že rozsudkem č.j. 32 Cm 4/2020-50 ze dne 22.7.2020 soud plně vyhověl žalobě a uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 70 500 Kč s příslušenstvím. Soud na základě provedení dokazování dospěl k závěru, že úpadek dlužníka (společnost CXXXG s.r.o.) nastal nejpozději ke dni 26.11.2014. Z odůvodnění rozsudku dále vyplývá, že žalovaný se své odpovědnosti nezprostil. Proti rozsudku se žalovaný neodvolal, rozhodnutí proto nabylo právní moci dne 27.8.2020.

Podle ust. § 98/1 IZ je dlužník povinen podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět o svém úpadku. Tuto povinnost má i tehdy,

byl-li pravomocně zastaven výkon rozhodnutí prodejem jeho podniku nebo exekuce podle zvláštního předpisu proto, že cena majetku náležejícího k podniku nepřevyšuje výši závazků náležejících k podniku. Podle ust. § 99/1 IZ osoba, která v rozporu s cit. ustanovením nepodala insolvenční návrh, odpovídá věřiteli za škodu nebo jinou újmu, kterou způsobí porušením této povinnosti. Podle odst. 2 cit. ust. škoda nebo jiná újma podle odst. 1 spočívá v rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel. Podle odst. 3 cit. ust. se osoba uvedená v odst.1 odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu zproští, jen prokáže-li, že porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené věřitelem v insolvenčním řízení, nebo že tuto povinnost nesplnila vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na její vůli a které nemohla odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní spravedlivě požadovat. Jinými slovy odpovědnost příslušných statutárních orgánů dlužníka je obecnou občanskoprávní odpovědností založenou na presumpci zavinění s možností dotčených osob se této odpovědnosti zprostit.

Soud se nejprve zabýval námitkou promlčení, vznesenou žalovaným a dospěl k závěru, že není důvodná. Podle ust. § 629 a ust. § 636 obč. zák. (účinného od 1.1.2014) je subjektivní promlčecí lhůta tři roky a objektivní promlčecí lhůta 10 let; škoda způsobená úmyslně se promlčí nejpozději za 15 let. Podle relevantní judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.4.2019 sp. zn. 29 Cdo 4147/2018) počátek běhu objektivní promlčecí lhůty se v případě odpovědnosti za škodu dle ust. § 99 IZ váže ke dni podání insolvenčního návrhu. Subjektivní promlčecí lhůta počíná běžet od pravomocného schválení konečné zprávy, bude-li z ní patrné, že dosažený výtěžek zpeněžení konkurzní podstaty nebude postačovat k plnému uspokojení pohledávek za podstatou a pracovních nároků. Jak bylo shora uvedeno, v daném případě konkurzní soud schválil konečnou zprávu pravomocným usnesením ze dne 25.10.2018, z něhož je zcela zřejmé, že pracovní právní pohledávka žalobce v částce 53 652 Kč bude uspokojena pouze do výše 18,1601 %. Žaloba byla podána dne 24.6.2019, tedy v tříleté subjektivní promlčecí lhůtě, aniž by uplynula 10ti letá objektivní lhůta k uplatnění daného nároku.

Z výše provedeného dokazování vyplynulo, že ke dni 26.11.2014 měl dlužník 2 pohledávky různých věřitelů 30 dnů po lhůtě splatnosti. Neuhrazené pohledávky dlužníkem nadále narůstaly, přičemž ke dni 19.2.2015 jsou evidovány min. další dvě neuhrazené pohledávky různých věřitelů 30 dnů po lhůtě splatnosti, které nebyly do podání insolvenčního návrhu dne 3.5.2016 uhrazeny. Lze tedy uzavřít, že nejpozději ke dni 19.2.2015 bylo zřejmé, že dlužník se ve smyslu ust. § 3 IZ nachází v úpadku a bylo povinností žalovaného (jako xxx xxx a xxx) dle ust. § 98 IZ podat bez zbytečného odkladu insolvenční návrh, což žalovaný neučinil, a to ani později, kdy počet neuhrazených pohledávek dále narůstal. Předmětné pohledávky byly v insolvenčním řízení zjištěny insolvenčním správcem co do výše a pravosti. Žalovaný své obecné tvrzení, že pohledávky rozporoval, ničím konkrétně nepodložil.

Žalobce v řízení prokázal, že řádně přihlásil svou pohledávku z titulu mzdových nároků do insolvenčního řízení, kdy po částečné úhradě Úřadem práce pohledávka činila částku 53 652 Kč, z čehož mu bylo v insolvenčním řízení poměrně uhrazeno pouze 9 743,26 Kč, rozdíl tedy činí žalovanou částku. Příčinnou souvislost se vznikem škody žalobci soud spatřuje ve skutečnosti, že nepodáním včasného insolvenčního návrhu žalovaným (nejpozději v únoru 2015) situace v zadlužené společnosti došla tak daleko, že v únoru a březnu 2016 již nebylo na vyplacení mezd zaměstnancům (vč. žalobce), což následně vedlo žalobce k okamžitému zrušení pracovního poměru a důvodnému podání insolvenčního návrhu. Pro úplnost soud konstatuje, že pravost a výši přihlášené a v insolvenčním řízení zjištěné pohledávky se v řízení dle § 99 IZ již nepřezkoumává.

Soud se dále zabýval otázkou, zda se žalovaný v řízení zprostil své odpovědnosti za škodu ve smyslu ust. § 99/3 IZ. Argumentaci žalovaného však soud neshledal jako důvodnou. Pokud žalovaný argumentoval tím, že v důsledku neplnění daňových povinností mu byly v roce 2015 Finančním úřadem zablokovány účty, jde tato skutečnost za žalovaným. Jestliže žalovaný tvrdil, že důvodem neplnění splatných pohledávek byly investice do nových projektů, pak se nejedná o situaci, která by nastala nezávisle na jeho vůli jako xxx xxx zástupce dlužníka. Obecně platí zásada, že dluhy se mají plnit, což prioritně platí o daňových povinnostech vůči státu. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, dlužník do zahájení insolvenčního řízení Finančnímu úřadu neuhradil předm. pohledávku splatnou v říjnu 2014, ani pozdější daňové pohledávky či splatné pohledávky dalších věřitelů. Uvažovanou či realizovanou obchodní strategii žalovaného v rozhodné době, spočívající v investicích do nových projektů, nelze s ohledem na výše uvedená zjištění a nespornou existenci nezaplacených pohledávek, splatných do zahájení insolvenčního řízení, považovat dle názoru soudu za chování žalovaného s péčí řádného hospodáře, jak v řízení tvrdil. Ve vztahu k neuhrazené pohledávce žalobce a příčinné souvislosti s porušením povinnosti žalovaným podat včasný insolvenční návrh není rovněž relevantní námitka žalovaného, že v průběhu insolvenčního řízení poté, co společnost prodal, uhradil na základě prodeje své nemovitosti pohledávku ČSOB ve výši 3,24 mil. Kč, když neuhrazených zůstala řada dalších zjištěných pohledávek, splatných před podáním insolvenčního návrhu, tedy ještě předtím, než žalovaný společnost prodal. Z uvedených důvodů proto soud považoval za nadbytečné si vyžádat k návrhu žalovaného k potvrzení pravosti od Finančního úřadu listiny, přeložené v řízení žalovaným (daňová přiznání a účetní rozvahy). Nadto z přehledu tržeb a hospodářských výsledků, uvedených v písemném vyjádření žalovaným, vyplývá, že v roce 2015 byl dlužník z výše tvrzených důvodů v minusu. V této souvislosti soud uvádí, že na shora uvedených závěrech z provedeného dokazování ohledně nezaplacených splatných pohledávek v rozhodné době by nic nemohl změnit ani účastnický výsledek žalovaného, který byl stranou žalovanou navrhován (žalovaný se navíc k nařízením jednáním osobně nikdy nedostavil).

Soud tedy s odkazem na shora uvedené uzavírá, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný nesplnil dle ust. § 98 IZ svoji povinnost podat včas insolvenční návrh, odpovídá proto žalobci dle ust. § 98 IZ za škodu spočívající v rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky a částkou, kterou na uspokojení své pohledávky obdržel, tedy za škodu v částce 43 908 Kč. Jak bylo shora uvedeno, žalovaný se své povinnosti dle ust. § 99/3 IZ nezprostil, soud proto rozhodl jak ve výroku I. uvedeno. V řízení bylo dále předžalobní upomínkou ze dne 20.2.2019 (doručenou žalovanému dne 25.2.2019) prokázáno, že žalobce poskytl žalovanému k zaplacení náhrady škody v částce 43 908 Kč lhůtu nejpozději do 7 dnů od obdržení této výzvy. Žalobě proto soud vyhověl i co do požadovaných zákonných úroků z prodlení od 5.3.2019.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142/1 o.s.ř. Žalobci byla dle vyhl.č. 177/1996 Sb. přiznána náhrada za účelně vynaložené náklady právního zastoupení za 8 úkonů právní služby po 2 860 Kč za 1 úkon (převzetí a příprava zastoupení, kvalifikovaná předžalobní výzva ze dne 20.2.2019, podání žaloby vč. jejího doplnění, replika ze dne 13.3.2020, vyjádření k replice žalovaného ze dne 19.1.2021 a účast na jednáních před soudem - 24.6.2020, 9.12.2020 a 17.2.2021); dále dle § 13/3 vyhlášky 8x rež. paušál po 300 Kč; s připočtením 21 % DPH v částce 5 308,80 Kč a uhrazeného soudního poplatku v částce 2 196 Kč celkem tedy k náhradě 32 784,80 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Praze.

V Praze dne 17. února 2021

JUDr. Helena Nebesařová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. V.